

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania S. O.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Kielcach
o wypłatę emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 maja 2023 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 10 marca 2022 r., sygn. akt III AUa 596/18,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 marca 2022 r., sygn. akt III AUa 596/18 Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację odwołującego się S. O. od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z 6 marca 2018 r., sygn. akt V U 2309/17, którym Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Kielcach z 11 września 2017 r.

Organ rentowy zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją z 11 września 2017 r. ustalił wysokość emerytury i podjął jej wypłatę od 1 września 2017 r., tj. od ustania zatrudnienia S. O.

Wyrokiem z 6 marca 2018 r., sygn. akt V U 2309/17 Sąd Okręgowy w Kielcach oddalił odwołanie S. O. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Kielcach z 11 września 2017 r. ustalającej wysokość jego emerytury i podejmującej jej wypłatę od 1 września 2017 r., tj. od ustania zatrudnienia.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł odwołujący się, domagając się jego zmiany i wypłaty emerytury za okres od 22 lipca 2016 r. do 31 sierpnia 2017 r. Podniósł przy tym, że na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z 27 czerwca 2017 r. została mu przyznana emerytura od 22 lipca 2016 r. W związku z tym z dniem 31 sierpnia 2017 r. rozwiązał umowę o pracę i przeszedł na emeryturę. Jednakże organ rentowy odmówił mu wypłaty świadczenia za okres od dnia nabycia do niej prawa do daty rozwiązania stosunku pracy, tj. do dnia 31 sierpnia 2017 r. W jego ocenie jest to niesprawiedliwe, albowiem swoje starania o uzyskanie emerytury rozpoczął już w czerwcu 2016 r., a okres do uzyskania rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego trwał ponad rok. Gdyby korzystny dla niego wyrok zapadł w krótszym czasie mógłby wcześniej rozwiązać umowę o pracę i przejść na emeryturę. To zwłoka spowodowała, że nie mógł zrezygnować z zatrudnienia, które było jego źródłem utrzymania.

Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako niezasadną.

Sąd drugiej instancji wskazał, że nie budziło wątpliwości okoliczność, iż w dacie złożenia wniosku o emeryturę, to jest w dniu 22 lipca 2016 r., S. O. pozostawał w zatrudnieniu u dotychczasowego pracodawcy. W tym czasie – zgodnie z twierdzeniami wniosku oraz przedłożonym później świadectwem pracy stosunek pracy łączył go z B. R., na rzecz której wykonywał pracę kierowcy autobusu. W świetle świadectwa pracy do rozwiązania tego stosunku pracy doszło z dniem 31 sierpnia 2017 r., co również sam wnioskodawca przyznaje. Niespornym było zatem, że wnioskodawca rozwiązał stosunek pracy łączący go z B. R. nie tylko po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z 27 czerwca 2017 r. przyznającego mu emeryturę, ale także po decyzji organu rentowego z 4 sierpnia 2017 r. wykonującej ten wyrok.

Zatem do tego momentu (tj. rozwiązania stosunku pracy z B. R.) na wypłatę wnioskodawcy świadczenia emerytalnego nie pozwalał art. 103a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 504), natomiast rozwiązanie stosunku pracy spowodowało ustanie przyczyny zawieszenia prawa do emerytury w trybie art. 103a w/w ustawy i podjęcie jej wypłaty od 1 września 2017 r., co też się stało zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją z 11 września 2017 r.

Słusznie zatem uznał Sąd pierwszej instancji, że w okolicznościach niniejszej sprawy zawieszenie wypłaty przysługującego wnioskodawcy świadczenia emerytalnego i podjęcie jego wypłaty dopiero od 1 września 2017 r. jako miesiąca po rozwiązaniu stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, na rzecz którego świadczył pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury – było uprawnione.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną odwołujący się w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego) k.p.c.

Strona skarżąca wskazała, że w niniejszej sprawie powstało istotne zagadnienie prawne, uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, tj. jeśli w wyniku wydania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wadliwej decyzji odmawiającej uprawnionemu przyznania prawa do emerytury za okres od 22 lipca 2016 r. do 31 sierpnia 2017 r., powodującej, że był on zmuszony pozostawać w zatrudnieniu, aż do czasu orzeczenia Sądu Okręgowego w Kielcach, tj. do 27 czerwca 2017 r. (sygn. akt VU 2194/16) przyznającego mu to prawo, to czy również w tym przypadku ma do uczestnika zastosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach i stosowanie wobec niego sankcji zawieszenia wypłaty świadczenia emerytalnego w momencie kiedy nie z jego winy nie doszło do rozwiązania umowy o pracę, ale z winy organu rentowego, który wydał wadliwą decyzję.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i

rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Zagadnienie podniesione we wniosku o przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może zostać uznane za istotne zagadnienie prawne i stanowić podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jak wynika z przytoczonego powyżej orzecznictwa w skardze kasacyjnej istotny jest jej publicznoprawny charakter, który powoduje, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w tym z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, musi być uzasadnione również z uwagi na jej znaczenie dla rozwoju prawa i rozstrzygania podobnych spraw w przyszłości. Tymczasem, zagadnienie przedstawione przez pełnomocnika skarżącego nie ma charakteru istotnego zagadnienia prawnego, nie dotyczy ono bowiem rozstrzygnięcia poważnych wątpliwości dotyczących wykładni prawa, czy też treści norm prawnych, lecz sprowadza się do pytania o rozstrzygnięcie tej konkretnej sprawy, o czym świadczy jego zakotwiczenie w szczegółach stanu faktycznego, jaki został ustalony w sprawie.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

KK

[f.n]